

Mladí starostové sněmovali a zvolili si nové vedení

Páteční odpoledne prvního zářijového týdne patřilo v Praze celorepublikovému sněmu mSTAN, Mladých starostů a nezávislých. Konírna Poslanecké sněmovny se naplnila čtyřmi desítkami delegátů a sněm mohl být zahájen předsedkyní Kateřinou Kapkovou, které patří poděkování za roční vedení spolku. Host sněmu Vít Rakušan podpořil další rozvoj mSTAN a jeho kooperaci s hnutím STAN a vyzval členy k aktivnímu zapojení do veřejného života. Při volbě nového předsednictva na období 2019/2021 byl zvolen předsedou mSTAN Tomáš Pavelka, I. místopředsedou Jiří Duchek, místopředsedy Zdena Kašparová a Jakub Šich a tajemníkem spolku Štěpán Hofmann (neplést se Štěpánem Hofmanem z HK STAN).
Nové předsednictvo má před sebou mnoho výzev, kterým se chce postavit čelem. První na pásce je dnes již dobíhající přebírání spolku a jednotlivých agend od minulého předsednictva. Pokračovat budeme v prohlubování spolupráce s hnutím STAN na celostátní úrovni a v krajských organizacích, s institutem iSTAR, ostatními mládežnickými organizacemi apod. Činností spolku bude sdružovat své členy a vytvářet pro ně platformu získání praktických zkušeností a znalostí v prostředí politiky komunální až evropské. Kromě systematizovaných a efektivních vnitřních procesů, obsahově kvalitního a aktuálního PR, časté spolupráce s dalšími institucemi a se Starosty je tou největší výzvou pracovat na osobnostech a na zdravých přátelských vztazích. Stímto vědomím zvládneme aktivně pomoci STANu v každé volební kampani s úsměvem na tváři a budeme vytvářet smysluplné celoroční aktivity a příležitosti pro naše členy.

STAROSTOVÉ
A NEZÁVISLÍ ■

Kontaktujte nás!
www.starostove.cz,
facebook.com/starostove

Návrh státního rozpočtu na rok 2020 se mi dostal na stůl poslední zářijový večer, což je – ne náhodou – také poslední den lhůty, kterou vláda na předložení návrhu rozpočtu má. Na pozadí snahy vlády schválit rozpočet již počátkem prosince je to možná trochu zarážející, ale vysvětlení je jasné: vládní většina protlačí rozpočet „na sílu“ a žádné velké diskuze s opozicí o jeho podobě neumožní. Naříkat nemá valný smysl, není to nic nového pod sluncem. Svůj názor ale i tak řekneme co nejhlasitěji.

Osmisetstránkový dokument jsem zatím jen narychlo prolistovala, ale něco k němu napsat už přece jen můžu. Základní čísla, parametry a priority rozpočtu totiž známe a můžeme si o něm udělat obrázek. Nejprve ta základní čísla: očekávané příjmy činí 1,578 bilionu korun, výdaje 1,618 bilionu korun. Něco se vám nezdá? Mně taky ne, budeme hospodařit se 40 miliardovým schodkem... Mandatorní výdaje stoupnou oproti loňsku o 7,3 % na 885,1 miliardy korun. A investice? Ty činí pouze 135 miliard korun. Premiér Andrej Babiš říká: „Je to dobrý rozpočet“.

Pozor na schodek! Nebo spíš na schod.

Já si to ale nemyslím. Začnu pěkně pořádku. Zprvč, vláda opět počítá se 40 miliardovým schodkem – proč? Nevíme. Premiér nám neustále tvrdí, jak se máme v České republice dobře, jak naše země prosperuje a jak jsme nejméně zadluženou zemí EU. Ministryně financí Schillerová se přidává se svou obehnanou písničkou o tom, jak máme zdravé a vyrovnané veřejné finance. Nerozumím tedy tomu, proč musíme mít schodkový rozpočet, když je na tom Česká republika tak dobře. Skutečně si nemůžeme dovolit naplánovat vyrovnaný rozpočet? Opravdu musíme pokračovat ve větším zadlužování republiky i v dobrých ekonomických časech? Ministerstvo financí nám říká, že je to v pořádku. Naopak všechny ostatní státní i nezávislé instituce, Národní rozpočtová rada, Nejvyšší kontrolní úřad a další, upozorňují na to, že schodek v dobách ekonomického růstu je rizikový a nezodpovědný. Dnes nás nahoru táhne globální růst ekonomiky, tak to vypadá, že to vládě jde dobře, přestože vůbec neumí hospodařit... Ale co přinese hospodářský pokles?

STAN ke státnímu rozpočtu

JAK NA ROZPOČET? RAFINOVANĚ!

Vypadá to jednoduše, ale vládní PR mašina leckoho přesvědčí o tom, že si vláda počíná dobře. A vůbec, jestli se vládě nedá něco upřít, je to rafinovanost jejích kroků. Škarohlíd by možná hovořil dokonce o manipulaci.

Vypadá to jednoduše, ale vládní PR mašina leckoho přesvědčí o tom, že si vláda počíná dobře. A vůbec, jestli se vládě nedá něco upřít, je to rafinovanost jejích kroků. Škarohlíd by možná hovořil dokonce o manipulaci. Co mám na mysli? Třeba to, jak ministryně financí „dokázala“ během několika málo týdnů vyjednávání s ministry najít a doslova vykouzlit z rozpočtu dalších 18 miliard korun. Schodek se však ani nezvýšil, ani nesnížil. Paní ministryně jednoduše „zpřesnila“ odhad příjmů státního rozpočtu. Prostě se příští rok vybere o 20 miliard víc. Shodou okolností přesně tolik obnášely původně neuspokojené požadavky ministrů. To je milá náhoda, že?

Na rozpočtovém poli umí vláda i jiné věci. Možná jste si v minulosti všimli, že paní ministryni Schillerové ani panu Babišovi z dob, kdy byl ministrem financí, nikdy rozpočet nevyšel tak, jak si naplánovali. Ano, rozpočet si nelze napláňovat zcela přesně, nikdy nevíte, jak to bude příští rok s příjmy a výdaji. Jenomže této dvojici to nevychází o desítky miliard - a náhodou vždy tak, že dokázali snížit schodek, nebo se dokonce dokázali dostat do přebytku. Jak je to možné? Stačí si pohrát s čísly tak, že příjmy rozpočtu se výrazně podseknou - a výdaje zase výrazně nadhodnotí. Výsledkem je, že se pak ministr či paní ministryně financí na konci roku pochlubí, jak rozpočet hezky vyšel. Můžete také hádat, kde vláda nejvíce ušetří na výdajové straně - ano, bohužel neproinvestuje celou částku, kterou si na investice rozpočtuje. Ale o tom víc dál v textu.

V pasti mandatorních výdajů

Vládní rafinovanosti ale hrozí brzká expirace. Je to vlastně přirozené: populistická vláda se stará jen o to, co se stane do dalších voleb, ale budoucnost ji vůbec nezajímá. Je to přece bude řešit někdo jiný... Hezky o tom svědčí třeba nárůst mandatorních výdajů. Ty činí již více jak polovinu rozpočtu. To znamená, že reálně se vlastně nerozhoduje o rozpočtu jako celku, ale pouze o jeho ne celé polovině. S mandatorními výdaji toho mnoho dělat nelze, ty jsou povinné...

Věra Kovářová,
poslankyně STAN

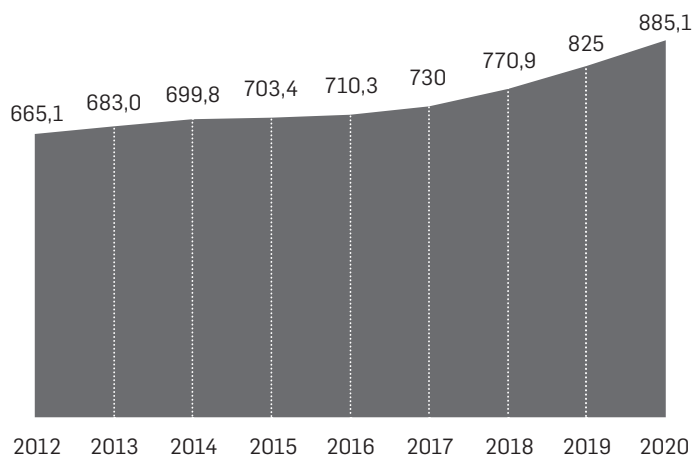
Je dobré si všimnout toho, že za dobu, kdy má ministerstvo financí ve správě hnutí ANO a Andrej Babiš (od roku 2013), se zvýšily mandatorní výdaje rozpočtu o 203 miliard korun. Jasně: není nic špatného na tom přidat pracovníkům ve veřejném sektoru, rodičům a důchodcům peníze, ale vláda tak musí činit dohromady s opatřeními, kterými zvýšení finančně pokryje. Nejen rozdávat, ale taky myslet na to, aby bylo odkud rozdávat.

Dnes to zdánlivě není problém, protože ekonomika šlape, lidé utrácí, příjmy rozpočtu jsou vysoké. Jakmile však dopadne kladivo hospodářského poklesu na Českou republiku, tak se příjmy rozpočtu razantně sníží. Mandatorní výdaje však zůstanou na stejné úrovni. Kde pak vezmeme peníze na důchody, platy a rodičovské příspěvky? Jedinou možností budou stomiliardové schodky rozpočtu. Vládu to však nezajímá a tento problém, který sama způsobuje, nechá na ty, kdo budou vládnout příště. Po nás potopa, jak se říká.

STAN ke státnímu rozpočtu

Mandatorní výdaje státního rozpočtu

v miliardách Kč

Sprosté slovo? Investice

Plánovaný 40 miliardový schodek bych byla schopna skousnout pouze tehdy, kdyby tyto peníze šly na investice. Znamenalo by to, že místo 135 miliard korun by na ně bylo vyhrazeno 175 miliard korun. Investice do infrastruktury a konkurenceschopnosti naší ekonomiky a našich občanů - to je přesně ten recept, který by udělal z naší republiky zemi, která lépe zvládne ekonomickou recesi. Realita? Investice vládě Andreje Babiše vůbec nejdou. Zaprvé investuje málo - a zadruhé ani to málo není schopná proinvestovat. I když máme na investice naplánováno na příští rok v nominální hodnotě o 13 miliard více než letos, vzhledem ke struktuře státního rozpočtu činí objem investic v poměru k HDP méně, než tomu bylo v dobách ekonomické krize (!). A to bylo před více než 8 lety, přitom všichni víme, že kupní síla peněz se dnes pohybuje úplně někde jinde než v minulosti. Zkrátka a dobře vypadá to, že reálné investice, které by podpořily ekonomický růst a stabilitu našeho hospodářství, jsou pro současnou vládu sprostým slovem.

Věra Kovářová,
poslankyně STAN

Vládní pokrytectví

Vláda na první pohled vystupuje líbivě: všechno je v pořádku, ohromně se nám daří. Přitom sama vláda moc dobře ví, jaké má jejich populistická politika limity. Nemůže to nevědět. A důkazem jsou poslední kroky ministryně financí Schillerové, která peníze do rozpočtu hledá, kde se dá. Zvyšují se daně, poplatky, jednorázově se zdaňují peníze pojišťovnam, 22 miliard z Fondu národního majetku si vláda rozpustila do rozpočtu. To všechno proto, aby se zamaskovaly díry v rozpočtu, které způsobily populistické a rozhazovačné sliby hnutí ANO, ČSSD a komunistů, kteří jsou trochu odstrčení, ale když je to třeba, populistické koalici vždycky rádi pomohou.

Budíček pro koaliční poslance

Co teď s tím? Nemůžu hovořit za ostatní opoziční poslance, ale my ze STANu to určitě nevzdáme. V návrhu rozpočtu se pokusíme najít finance, které by bylo možné přesměrovat na naše priority. Ty se nemění: investice do vzdělávání, kulturních památek, klíčové infrastruktury (silnic, dálnic nebo železnic), digitalizace anebo třeba do rozvoje venkova. Naše pozměňovací návrhy budeme trpělivě vysvětlovat s vírou, že z pokryteckého vládního rozpočtového snu dříve či později procitnou alespoň někteří koaliční poslanci a poslankyně, když v sobě objeví odpovědnost za budoucnost, kterou u jejich vládních kolegů postrádáme. Takže pánové a dámy, budíček!

„Vláda na první pohled vystupuje líbivě:
všechno je v pořádku, ohromně se nám daří.
Přitom sama vláda moc dobře ví, jaké má jejich
populistická politika limity. Nemůže to nevědět.

A důkazem jsou poslední kroky ministryně
financí Schillerové, která peníze do rozpočtu
hledá, kde se dá.“

STAN ke státnímu rozpočtu

S NEBO PROTI?

Co mají společného Kalousek a Babiš? Začínám rádoby vtipně. Odpověď je národohospodářsky suchá: oba vedli výdaje státního rozpočtu procyklicky, tedy v rámci státního rozpočtu. První v době ekonomické krize škrtil výdaje, tedy šetřil. Druhý naopak v době konjunktury výdajově expanduje a dále zadlužuje stát.

Na úvod říkám, že ani jeden z nich nebyl špatným správcem státní kasy, především jsou silnými osobnostmi, a to je při správě pokladny vždy základ.

Proč o tom přemýšlím z pohledu města a kraje? I ten může přispět do hospodářského cyklu pozitivně, připustíme-li funkčnost původní Keynesovy myšlenky o účinku fiskální politiky, tedy že hospodářskou krizi nutno řešit zvýšením agregátní poptávky. Součástí této poptávky jsou i nákupy samosprávy – město i kraj nakupuje zboží, služby a pořizuje stavby v řádu desítek i stovek milionů. Teoreticky by v době krize jakožto fáze hospodářského cyklu, mohly města a zejména kraje (což je obratově spíše jen velké město) pomoci právě nákupem velkých staveb. Paradox je, že v době krize samosprávám klesají příjmy, jelikož je národní hospodářství v útlumu, míní se vydělává a platí se i méně daní. A příjmy samospráv pocházejí především z podílů na daních. Samosprávy tak v krizích mohou použít především úspory a taky úvěr, mají-li volnou úvěrovou kapacitu.

Město i kraj (možná i stát) má ovšem i ryze sobecký důvod, proč hospodářský vývoj sledovat – nakupovat velké stavby v době krize je levnější a výhodnější, firmy se o zakázky doslova perou.

Z pozice starosty města jsem zažil, kdy se o možnost postavit nový bazén „pralo“ 10 firem a z projektantem předpokládaných 95 mil. Kč to soutěž snížila na 70 mil. Kč. To bylo v roce 2012, a tak to šlo v letech 2010 – 2015. Nejlepší to bylo v polovině krize, v druhé polovině už se nabídky počtem snižovaly a cenou zvyšovaly, řada firem zbankrotovala a ty, co zbyly, rozeznaly realitu a už nedodávaly pod výrobní náklady. Nyní, v době konjunktury, soutěží pár firem a s nabídkami se (až na výjimky) nepředhánějí. Navíc to komplikuje pro samosprávu ne moc výhodný zákon o zadávání veřejných zakázek – firma, která má dobré právníky, může výběr zle zkomplikovat, často i vyhrát. Tipuji, že při svobodném zadání by se ušetřilo až 10 %, ale to už je jiná kapitola – na druhou stranu podobná částka se dříve odhadovala pro účely korupce, ale tu myslím, že nynější předpis beztak neodstraní.

Nikdo neví, kdy zase bude krize. Nicméně konjunktura nyní je a historie ukazuje, že krize přijde. Město i kraj ať mají připraveny peníze a projekty se stavebními povoleními. Až krize začne, je třeba chvíli počkat a pak začít zadávat zakázky.

*Rudolf Cogan,
radní Královéhradeckého kraje pro oblast financí*

Shodou okolností programové období EU začne v roce 2021, naplno pak v roce 2023. Nepochybně i to bude mít vliv na trhu se stavebními pracemi a z hlediska nás, samospráv, spíš negativní: najednou, bez ohledu na hospodářský cyklus, se objeví na trhu docela velká poptávka a ceny pro nás se zvýší (tak o 10 až 30 %). Současné programové období vrcholí nyní, a nechtějme po EU, aby reagovala na hospodářský cyklus. Manévrovat můžeme a musíme my a berme do úvahy i tento aspekt.

A ještě je tu aspekt politického cyklu: ve městech se staví nejvíce v roce před volbami, stát stavět neumí, ten před volbami spíše přidává na platech a penzích, a kraje jsou v tomto malí hráči. Takže účelné je nezadávat stavby v roce voleb do obecních zastupitelstev, důležitý je čas soutěže – pokud si vysoutěžíme hodně předem, stavební firmy to nerozeznávají, zatím mají volnou kapacitu.

Závěrem drobná poznámka ke krizím obecně. Tím, že bojujeme se sebemenšími výkyvy v hospodářském cyklu a neustále dopujeme ekonomiku, tak krizi různě rozháníme a oddalujeme. Ale je to jako s nemocemi, boj s běžnou nákazou organismus trvale posilňuje. Naše útlocitné vyhýbání se krizi povede k tomu, že nás bude čekat krize neobvyklá, dlouhá a hluboká. Rozeznáme-li to, můžeme v jejím průběhu ušetřit, když budeme nakupovat levně.

MUSÍME HÁJIT ZÁJMY NAŠICH VOLIČŮ, I KDYŽ TO MNOHDY VYPADÁ JEN JAKO POLITICKÉ HAŠTEŘENÍ

Milí čtenáři, drazí příznivci, uplynulý měsíc byl opravdu náročný, mnohokrát jsem se ocitl v situaci, kdy jsem čelil skutečně velkému stresu v souvislosti s naším konáním směrem k prezidentu republiky. Setkal jsem se osobně s mnohými z Vás, stejně jako jsem zaznamenal Vaše zprávy a emaily, a slyšel jsem od Vás, že stejně náročné to bylo i pro Vás.

Plně si uvědomuji, že naše rozhodnutí v Parlamentu musejí lidem vysvětlovat i naši komunální politici, a mnozí z nich možná ani s naším rozhodnutím žalovat prezidenta republiky nesouhlasí, nebo přesně nerozumí, proč jsme se k tak výjimečnému kroku uchýlili. Tato slova jsou určena právě Vám, chci Vám vysvětlit naše kroky a rovněž Vám vysvětlit, proč je pro mne důležité, abyste jim rozuměli.

Do parlamentní politiky šlo hnutí STAN proto, aby hájilo zájmy komunálních politiků, posílilo jejich hlas v Parlamentu, aby prosadilo svůj program a v neposlední řadě tím pomohlo lidem. Stejně tak jako jsme při vstupu do Poslanecké sněmovny prosazovali například rovná práva při financování obcí, teď hájíme Ústavu a parlamentní systém České republiky, který si prezident Miloš Zeman postupně usurpuje sám pro sebe.

Je velmi obtížné vysvětlovat jeho kroky lidem, jejich denní starosti zdaleka přesahují hašteření politiků. Jenže ono hašteření, lépe spíše politické boje, jsou i pro ně důležité, protože ve výsledku hájíme i jejich zájmy. Ústavu by neměl porušovat nikdo, tím spíše ne prezident. Pokud se tak děje – a podle nás ano, pak je to nebezpečné vychýlení moci, které není pro demokracii dobré. Ústavní soud je pojistkou toho, aby se to nedělo.

Někdy mi i lidé říkají, že cenu rohlíku jim naše hádky o Ústavu, kterým nerozumí, nesníží. Kdybych byl Andrej Babiš – a to naštěstí nejsem – zvolil bych nějakou mediální zkratku, řekl bych, že jim rozumím, a uchlácholil bych je tím, že si s Milošem Zemanem zavolám a vyřeším to. Dal bych jim koblihu a čekal bych, co bude. V tom je ale ten problém: rychlá a hlavně nepravdivá tvrzení nás nikam neposunou. Premiér měl konat, měl se prezidentovi vzepřít a vysvětlit mu, že vládu skládá on. Jenže to neudělal, takže ochrana Ústavy zůstala opozici.

Z rozhovorů s lidmi na svých výjezdech se dozvídám, že to vypadá, jako by naše kroky vůči prezidentovi byly jen pomstou za to, že jsme nesouhlasili s jeho zvolením a chtěli jsme jiného prezidenta.

*Vít Rakušan,
předseda hnutí STAN*

dena. Není tomu tak. Přiznávám, že Milošovi Zemanovi poslední dobou nerozumím a štvě mě, že jeho konání rozděluje zemi. Ale jednal bych stejně, kdyby se jednalo o kohokoliv jiného. Ústava je jen jedna, je tady už třicet let a bude tady, doufám, ještě dlouhá léta, pro další prezidenty, vlády, parlamenty a občany.

Možná to lidem nebude stačit a budou chtít, abychom raději pracovali. Směle jim můžete říct, že i toto je naše práce, ale vedle toho i z opozičních lavic tlačíme dobrou a pro zemi prospěšnou politiku. Zkuste je víc přesvědčit o tom, že se snažíme narovnat náš vztah k půdě a k vodě, ke starým lidem a soužití s nimi, pokoušíme se reformovat zkorumpované školství a pomoci regionům rozvíjet se. Budte, prosím, trpěliví a zkuste jim říct, že náš falešné sliby nikam neposunou. Právě to nás odlišuje od spasitelů typu Andreje Babiše, po kterém, až jednou odejde, rozhodně nebude líp. Nechci se snížit k tomu, že pro vidinu zisku volebních hlasů popřu sám sebe. To bych Vás nemohl vést. Stejně tak bych Vás ale nemohl vést, kdybych jen přihlížel tomu, že člověk, který by měl být vzorem nám všem, postupně devastuje to, co tu trpělivě třicet let budujeme. Blíží se důležité výročí, myslíme na to.

STAN ve Sněmovně

ZAČÁTEK PODZIMU VE SNĚMOVNĚ

V září jsme opět zasedli do poslaneckých lavic ke 34. schůzi Poslanecké sněmovny. Kromě ústavní žaloby na prezidenta republiky, která byla pravděpodobně mediálně nejzajímavějším bodem programu, se na pořad schůze dostaly i další důležité novely a zákony, které vláda během léta připravila.

Vláda na základě připomínek poslanců a odborníků přepracovala novelu exekučního řádu a znovu ji podala. Tato novela by měla ulevit i zaměstnavatelům, potažmo tedy i obcím, které zaměstnávají dlužníky v exekuci, což je rozhodně vítanou změnou. Zároveň novela zavádí systém vícečetných exekucí. To v praxi znamená, že každou další exekuci stejného dlužníka bude vymáhat stejný exekutor, který byl pověřen vedením první exekuce. Účelem úpravy je tak snížit administrativní náklady. Naproti této novele stojí návrh Pirátů, který zavádí tzv. teritorialitu exekutorů, která aktuálně funguje na Slovensku. Nemělo by se pak stávat, že za dlužníkem z Nového Jičína jezdí exekutor z Chebu a podobně. K oběma návrhům se aktuálně scházím s odborníky a experty na danou oblast a analyzujeme i případné nevýhody zmíněných úprav. Zpřehlednění exekučního řízení je jednou z našich priorit v této oblasti a je třeba se vydat správným směrem.

Bohužel i přes snahu našeho senátorského a poslaneckého klubu se nám nepodařilo přehlasovat vládu a zrušit daň z nabytí nemovitosti nebo posunout žalobu na prezidenta republiky k Ústavnímu soudu, který je nejkompetentnějším orgánem k jejímu posouzení. Nadále ale pokračujeme v našem boji proti suchu nebo nezákonným exekucím. K tématu sucha jsme 1. října uspořádali v rámci platformy Starostové starostům seminář, na

*Jan Farský,
předseda poslaneckého klubu STAN*

kterém někteří starostové sdíleli své praktické zkušenosti. Záznam z celého semináře bude k nalezení na facebookovém profilu Starostové starostům.

Pokud byste měli jakékoliv připomínky nebo nápady ohledně zákonů, které projednáváme v Poslanecké sněmovně, neváhejte se na mě obrátit na e-mailu farskyj@psp.cz.

*Jana Krutáková,
poslankyně STAN*

Narovnáváme rozdíly mezi státními a nestátními lesními hospodáři

Poslanecká sněmovna zamítla senátní úpravu zákona o vnitrozemské plavbě. Tento návrh měl povolit vodákům i cyklistům pít promile alkoholu. Spolu s touto novelou byl ale také zamítnut jeden můj potřebný pozměňovací návrh – aby řeka Berounka byla vyjmuta z vodních cest určených ke splavnění. Bylo by tak vyslyšeno volání obcí Středočeského kraje a Prahy, které se dlouhodobě stavěly proti zásahu do krajiny a výstavbě rozsáhlých vodních děl. Nezbyvá mi než tento návrh podat samostatně, cestou novely zákona. Už při uplynulém projednávání se ukázalo, že má šanci na úspěch, a já věřím, že se názory kolegů ze Sněmovny nezmění.

Abych ale nebyla jen poslem špatných zpráv, tak o týden dříve se nám podařilo pozměňovacím návrhem vyspravit rozsáhlou novelu lesního zákona, takže už nebude docházet k rozdílu v povinnostech mezi státními a nestátními lesními hospodáři, a také se nám podařilo odstranit naprosto nesmyslně nově předloženou povinnost mlčenlivosti. Konečně tak tedy ukončíme zmatky, se kterými se setkávali lesní hospodáři při své činnosti.

STAN v Senátu

PROBĚHLA DISKUZE O STAVU DEMOKRACIE VE 21. STOLETÍ

15. září proběhlo v Senátu sympozium Demokracie v 21. století: Výzvy a nové horizonty pod záštitou místopředsedy Senátu Jana Horníka. Celá akce se nesla v duchu výroku prvorepublikového prezidenta T. G. Masaryka: „Řekl jsem jednou, že demokracie je diskuse. Ale pravá diskuse je možná jen tam, kde si lidé navzájem důvěřují a poctivě hledají pravdu. Demokracie, to je hovor mezi rovnými, přemýšlení svobodných občanů před celou veřejností.“ „V dnešní době je rozšířené černobílé vidění světa, které rozděluje společnost. Proto se populistům tak daří ve volbách. O to více potřebujeme veřejnou debatu, jak posílit demokracii,“ vysvětlil v úvodu Jan Horník důvody, které jej vedly k uspořádání akce. Na sympoziu vystoupilo 12 řečníků včetně politologa Patrica Deneena, diplomatky Jany Hybáškové, vyšetřovatele válečných zločinů Vladimíra Dzura či odborníka na umělou inteligenci Josefa Holého. Účastníci se v diskuzích zabývali participací a formami aktivního občanství, příčinami rostoucí popularity svérázných vůdců, problematikou fake news i otázkou nastavení volebních systémů.

Miroslav Balatka,
senátor STAN

Musíme se bavit o tom, jaké jsou přínosy a rizika spolupráce s Čínou ve 21. století

V Senátu vzáří proběhlo veřejné slyšení věnované národní bezpečnosti a obchodu s Čínou, pořádané Pavlem Fischerem a Výborem pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost. Měl jsem tu čest moderovat dopolední diskuzi věnovanou zkušenostem českých firem působících na čínském trhu. Odpoledne byly na programu bloky na téma Koordinace obchodní politiky vůči ČLR na úrovni podnikatelských svazů EU a dále pak Bezpečnostním rizikům plynoucím z obchodních vztahů s ČLR.

Proč ale vlastně řešíme Čínu?

Ať už se nám to líbí nebo ne, její význam roste a nelze ji opomíjet. Jde o zemi, kterou neomezují jednotlivá volební období jako nás – západní svět. Jde o zemi, která systematicky a strategicky posiluje svoji ekonomickou, technologickou i vojenskou sílu. Zemi s obrovským trhem, na nějž však zahraniční firmy pouští jen za velmi omezených podmínek. Zemi, která je jedním z celosvětově nejdůležitějších výrobců, ale zároveň i zemi, která si příliš neláme hlavu s patenty a ochranou duševního vlastnictví. A ČR, potažmo celá EU, si musí najít svoji cestu, jak nastavit vzájemné vztahy tak, aby byly výhodné pro obě strany.

Zabývali jsme se mimo jiné následujícími otázkami: Jaké zkušenosti učinily firmy v přístupu na čínský trh? Dříve či později se zde setkal se státní administrativou. S jakými obtížemi to bylo spojeno? A pokud uspěly, kde leží klíčové faktory pro jejich úspěch? Měly by Česká republika a Evropa postupovat jinak? Za jakých podmínek bychom měli otvírat evropské trhy aktérům ze zemí, které se řídí podle jiných pravidel? A jak se vypořádáme s bezpečnostními riziky?

Vzhledem k množství nejasností považuji zářijovou diskuzi za skutečně důležitou, za jeden z podstatných kroků k národní a evropské zahraniční strategii. Je naším zájmem otvírat veřejnou debatu o tom, jaké jsou přínosy, náklady a rizika spolupráce s Čínou ve 21. století.

ÚSTECKÝ KRAJ

PRODEJ NEMOCNICE DO SOUKROMÉHO VLASTNICTVÍ NEPODPOŘÍME

Ve volebním programu pro toto období jsme měli zachování nemocnice v Litoměřicích v majetku města a kromě toho ještě např. opravu školních hřišť, vybudování parkovacích domů, rozšíření a údržbu zelených ploch, opravu silnic a chodníků, podporu sportu a kultury ve městě atd.

Volební program jsme tvořili v době, kdy nemocnice fungovala relativně dobře, bez výraznějších dotací města a naopak čerpala (a stále čerpá) významné prostředky z různých dotačních titulů... Během roku 2018 a 2019 se však situace radikálně změnila, nemocnice dle vyjádření svého managementu potřebovala (a potřebuje) výraznou finanční pomoc města přesahující 10 milionů korun. V případě, že by potřeba nemocnice byla stále vyšší (a vše tomu nasvědčuje), nemohlo by město investovat téměř do ničeho jiného...

Dle našeho názoru by zdravotnictví mělo být hrazeno přes zdravotní pojišťovny státem, a to v plné výši. Podporujeme proto nyní probíhající jednání s Krajskou zdravotní a.s., protože kraj má zcela logicky jiné vyjednávací možnosti směrem ke zdravotním pojišťovnám, prodejcům léčiv apod. a také může lépe řešit otázku zaměstnanosti, při současné personální krizi na postech lékařů, sester i nezdravotnického personálu. Pokud k začlenění

Nemocnice Litoměřice, a.s., pod tento veřejnoprávní subjekt dojde, očekáváme, že zdravotní péče v naší nemocnici zůstane zachována ve stávajícím rozsahu.

Pokud by jednání z nějakého důvodu nedopadla, ponecháme nemocnici v majetku města. Jsme ale pro rozumnou podporu ze strany města cca do 10 milionů ročně. Samozřejmě je potřeba i nadále využívat veškerých možností pro získání dotací na vylepšení nejen přístrojového vybavení, ale i stavu budov. Prodej do soukromého vlastnictví nepodporujeme a souhlasit s ním v rámci zastupitelstva města nebudeme.

Mgr. Václav Červín a Mgr. Petr Hermann,
Sport a Zdraví Litoměřice

Ing. Petr Liška,
starosta Malých Žernosek

Komentář starosty obce Malé Žernoseky

Bohužel na dosud dobře hospodařící nemocnici v Litoměřicích je vidět, že systémově není v naší zemi zdravotnictví v pořádku. Rozdílné výše úhrad od pojišťoven pro různé typy nemocnic (fakultní, krajské, městské) vedou k tomu, že v zásadě městské nemocnice, které z veřejného zdravotního pojištění dostávají nejméně za stejné výkony, nejsou schopné zvládat současný tlak na platový růst, růst provozních nákladů, potřebu obnovy majetku apod.

Městským nemocnicím tak odchází kvalifikovaný personál tzv. „za lepším“, nezbyvá na investice do obnovy majetku a v horších případech tyto nemocnice i krachují, jak vidíme na případu jiné městské nemocnice v Rumburku.

Chápu a vítám snahu kolegů v zastupitelstvu města vedenou především s cílem zachovat potřebné služby v regionu a přitom nezruinovat město. Řešení však je především v narovnání podmínek financování zdravotnických služeb z veřejného zdravotního pojištění pro jednotlivé typy nemocnic.

Tady musí „zabojovat“ především oba zastupitelé za ODS, tedy senátor a starosta Chlupáč a poslanec Krejza, kteří jistě najdou podporu pro systémové změny i u jiných stran. Myslím, že u hnutí STAN tuto možnost lze předpokládat.